

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/596/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112213248
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7112213248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Táni Veščíčkovej v právnej veci žalobcu: TATRATOUR, a.s., so sídlom Mickiewiczova 2, Bratislava, IČO: 00 168 653, právne zastúpený JUDr. Tomášom Plankom, advokátom so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody 10, proti žalovanému: Košická rímskokatolícka Metropolitná kapitula Košice, so sídlom Hlavná 28, Košice, IČO: 31 968 694, právne zastúpená AK Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 28, Košice, o určenie vlastníckeho práva na základe vydržania, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 3.9.2013 č.k. 36C/133/2012-54 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa preskúmaným rozsudkom učil, že výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných v liste vlastníctva č. XXXX, F. Ú. F. - R. H. - G. H. R.. Č.. XXX, X. R. X. J. Č.. XXX R. Y. XXX m2 - zastavané plochy a nádvoría, je žalobca.

Uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 14.369,39 eur, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 4.189,07 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 10.180,32 eur, na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Tomáša Planka, Námestie Slobody 10, Bratislava, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania.

Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dňa XX.X.XXXX bola uzavretá medzi predávajúcim Rímskokatolícky biskupským úradom v Košiciach a kupujúcou Družstevnou cestovnou kanceláriou Tatratur, PR v Bratislave kúpna zmluva na kúpu nehnuteľnosti, zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XXXX, F. Ú. F. J. H.. -XXXX - G. Č. J. XXX, XXX R. G. R. Y. XXX m2, ktorá zodpovedá parcele KN XXX - zastavaná plocha s výmerou XXX m2 zapísaná na LV č. XXXX, dom súpisné číslo XXX na základe ktorej sa žalobca stal vlastníkom nehnuteľnosti. Vychádzajúc z intertemporalného ustanovenia § 868 OZ súd mal za to, že žalobca sa týmto dňom dobromyseľne ujal držby predmetnej nehnuteľnosti a dobromyseľnosť považoval za preukázanú súd prvého stupňa s ohľadom na skutočnosť, že žalobca pri uzatváraní kúpnej zmluvy v roku XXXX mal za to, že kúpnu zmluvu uzatváral s oprávneným subjektom resp. s osobou t.j. mal za to, že nadobúda predmetnú nehnuteľnosť od subjektu oprávneného. Právny predchodca žalobcu sa od uchopenia držby po celú zákonom požadovanú 10- ročnú vydržaciú lehotu správal ako vlastník, nemal po celú túto dobu žiadne pochybnosti o tom, že mu nehnuteľnosť nepatrí, platil daň z nehnuteľnosti, pri výkone svojich práv nebol nikým po zákonom stanovenú vydržaciú dobu rušený. Ako vyplynulo z výpovedi účastníkov žalobca sa až v roku XXXX K.. XXXX a to po podaní žaloby žalovaným na Okresný súd Bratislava II dozvedel, že mal uzavrieť kúpnu zmluvu s osobou,

ktorá nemá, resp. nemala právnu subjektivitu čo v konečnom dôsledku tomu tak aj bolo. Skutočnosť, že v roku XXXX bola kúpna zmluva vyslovená za absolútne neplatný právny úkon na posudzovanie oprávnenosti tejto držby nemá podstatný vplyv. Platnosť nadobúdacieho právneho titulu je rozhodujúca len pri prevode vlastníctva na základe právneho úkonu. O takúto formu nadobudnutia vlastníctva v prejednávanej veci však nešlo, ale nadobúdacím titulom je vydržanie. Pri posudzovaní nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním môže byť prípadný iný úkon ohľadom spornej veci iba okolnosťou svedčiacou o dobromyseľnosti držiteľa veci. V tomto prípade bolo dôkaznou povinnosťou žalobcu ako nadobúdateľa preukázať okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia predmetnej nehnuteľnosti čo žalobca v konaní preukázal. Žalobca v konaní preukázal, že pri vstupe do držby bol v dobrej viere, preukázal svoje vnútorné presvedčenie, že nejednal protiprávne, preukázal také konkrétne okolnosti z ktorých súd usúdil, že jeho presvedčenie je opodstatnené a týmito okolnosťami, ktoré svedčia o závere o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa právneho stavu nadobudnutia jeho vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a tieto svedčia aj o jeho poctivosti nadobudnutia teda tzv. titulu uchopenia sa držby. Objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby - existencia zmluvy, ktorá bola pre určitú vadu neplatná. Súd vyhodnotil dokazovanie tak, že svedok Š. S. sa voči právnenému predchodcovi žalobcu v čase uzatvárania zmluvy správal ako osoba oprávnená túto zmluvu v mene oprávneného predávajúceho uzavrieť, že vykonávaným dokazovaním nebolo zistené, aby nejakým spôsobom dal Š. S. najavo, že je osobou neoprávnenou, prípadne, aby upozornil právneho predchodcu žalobcu, že predávajúci je osobou bez právnej subjektivity. Vzhľadom k tomu vyhodnotil výpoveď R. Š. S. ako jeho obranu alebo možno hovoriť aj o jeho ospravedlnení sa vo vzťahu k jeho správaniu a konaniu v čase uzatvárania kúpnej zmluvy, pričom táto jeho výpoveď bola vyvrátená listinnými dôkazmi doloženými žalobcom. Súd ďalej pri skúmaní dobromyseľnosti žalobcu prihliadol najmä na to, že Rímskokatolícky biskupský úrad v Košiciach zastúpený F. Y. Š. S. konal za predávajúcu stranu nielen pri samotnom uzavretí právneho úkonu, ale aj v štádiách jeho prípravy, táto sa datuje cca S. R. XXXX, kedy komunikoval nielen so žalobcom, ale aj s Ministerstvom kultúry SSR - sekretariátom pre veci cirkevné a Ministerstvo kultúry v odpovedi biskupskému úradu predbežne súhlasilo s odpredajom nehnuteľnosti, pričom v liste zo X.XX.XXXX vychádzalo z predpokladu, že biskupský úrad je vlastníkom nehnuteľnosti, a že v rozhodnutí MNV v Košiciach, odboru výstavby zo X.X.XXXX, ktorým bolo rozhodnuté o vyššej odplate za predmet kúpy, konal MNV s Rímskokatolíckym biskupským úradom v Košiciach ako s vlastníkom nehnuteľnosti (rozhodnutie bolo okrem žalobcu doručené aj tomuto úradu), že kúpnu zmluvu, ktorú za predávajúcu stranu uzavrel Rímskokatolícky biskupský úrad v Košiciach a podpísal F. Y. Š. S., schválilo Ministerstvo kultúry SSR a nadriadený orgán žalobcu, že žalobca uhradil biskupskému úradu kúpnu cenu uvedenú v kúpnej zmluve. Taktiež súd v neposlednom rade prihliadol aj na pomery, ktoré tu boli v čase uzavretia právneho úkonu, najmä, že režim v poplatnej dobe utlmoval nielen samotnú činnosť cirkvi, ale aj informácie týkajúce sa cirkvi, že v čase uzavretia právneho úkonu Občiansky ani Hospodársky zákonník neupravoval právnické osoby cirkevnej povahy a neexistoval ani zákon o registrácii cirkvi a náboženských spoločností, že jediným orgánom, ktorý mal v tom čase v kompetencii evidenciu cirkevných inštitúcií vrátane ich zložiek s právnu subjektivitou bolo Ministerstvo kultúry SSR, sekretariát pre veci cirkevné. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemožno tu hovoriť o žiadnom právnom omyle žalobcu, teda držiteľa, vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie. Dobrá viera sa môže opierať aj o domnelý právny dôvod. Najbežnejším domnelým právnym titulom držby je neplatný právny úkon, napr. neplatná kúpna zmluva, čo bolo v danom prípade, na základe ktorého sa držiteľ ujal držby. Ani neplatnosť právneho úkonu o prevode vlastníctva, však nie je okolnosťou vylučujúcou nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom na všetky okolnosti, sa musí vzťahovať aj na titul, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. To neznamená, že takýto titul musí byť daný; postačí, že je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že tu taký titul je. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať na všetky právne skutočnosti, ktoré majú za následok nadobudnutie veci alebo práva platnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Pokiaľ sa však niekto uchopí držby nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy neplatnej, v danom prípade tomu tak bolo, avšak táto bola vyhlásená za neplatnú až v roku 2003. Dovtedy sa na túto zmluvu pozeralo ako na zmluvu platnú, v takomto prípade zo strany žalobcu ide aj vzhľadom na to, že samotné Ministerstvo kultúry SSR ako aj v tom čase nadriadený orgán žalobcu túto kúpnu zmluvu napokon aj schválilo, ide o omyl ospravedlniteľný. V danom prípade žalobca ako držiteľ postupoval pri uzatváraní kúpnej zmluvy a pri uchopení sa držby s obvyklou mierou opatrnosti a v danom prípade, teda ide z jeho strany o omyl ospravedlniteľný, tak skutkový, ako aj právny.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu pri vstupe do držby bol dobromyseľný, pri uzatváraní kúpnej zmluvy dňa XX.X.XXXX nemal žiadne pochybnosti o tom, že

zmluvu uzatvára s osobou oprávnenou a taktiež nemal ani pochybnosti o tom, že tejto osobe vec patrí, práve naopak držiteľ bol vzhľadom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že zmluva je platná.

Ďalej súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie najmä listinné dôkazy predložené žalobcom z ktorých uzavrel, že svedok Š. S. sa voči právnomu predchodcovi žalobcu v čase uzatvárania zmluvy správal ako osoba oprávnená túto zmluvu v mene predávajúceho uzatvárať, pričom vykonaným dokazovaním nezistil, aby nejakým spôsobom dal Š. S. najavo, že je osobou neoprávnenou na uzatváranie zmluvy, prípadne, aby upozornil právneho predchodcu žalobcu, že predávajúci je osobou bez právnej subjektivity a preto právny predchodca žalobcu v čase uzatvárania kúpnej zmluvy nemohol a ani nemal vedomosť o tom, že predávajúci je osobou, ktorá nemá právnu subjektivitu a na základe tohto jeho správania a konania právny predchodca žalobcu pristúpil k uzatvoreniu zmluvy v dobrej viere a v dobrej viere sa takto aj ujal držby a počas celej 10- ročnej vydržacej doby bol aj dobromyseľný.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobcovi, resp. jeho právnomu predchodcovi nie je možné vytknúť ani nedostatok opatrnosti pri zisťovaní, resp. overovaní faktov, či Š. S., ktorý v čase uzatvárania kúpnej zmluvy vystupoval za cirkev navonok je skutočne štatutárnym zástupcom a či predávajúci je osobou s právnou subjektivitou, pretože tieto skutočnosti v tom čase neboli zistiteľné z verejne prístupných registrov alebo zo zákona. Ďalej mal súd prvého stupňa za to, že žalobca preukázal naliehavý právny záujem v súlade s ust. § 80 písm. c/ spočívajúci v zosúladiení stavu faktického so stavom právnym, keďže obidvaja účastníci tvrdia, že sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené potom uzavrel, že žalobca užíval predmetnú nehnuteľnosť od XX.X.XXXX G. X.X.XXXX ako oprávnený držiteľ, požíval ochranu oprávneného držiteľa v zmysle § 132a ods. 1 OZ v platnom znení a dňom nadobudnutia novely OZ zák. č. 509/1991 Zb., t.j. od 1.1.1992 sa stal vlastníkom sporných nehnuteľností. Súd prvého stupňa nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli spochybniť dobromyseľnosť žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu ako aj ostatné náležitosti potrebné pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1, 149 ods. 1, 151 ods. 1, 151 ods. 2 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolal žalovaný. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a písm. b/, keďže má za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Má za to, že žalobcovi bolo známe z pozemkovej knihy, kto je vlastníkom nehnuteľnosti, pričom žalovaný je presvedčený, že zo strany žalobcu išlo o hrubú nedôslednosť prameniáciu z nedbanlivosti žalobcu z jeho neospravedliteľného laxného prístupu k právnomu úkonu, alebo z vedomia, že pri nadobúdaní do socialistického vlastníctva z vlastníctva prenasledovanej cirkvi nie je potrebné byť pri označovaní vlastníka dôsledný. Ďalej je žalovaný presvedčený, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že situácia subjektov cirkvi nebola jasná vzhľadom na to, že žalobca neurobil jediný úkon za účelom overenia alebo objasnenia situácie, ktorá ako tvrdí mu bola nejasná. Bezdôvodne a hrubo nedôsledne sa spoliehal na dôveryhodne pôsobiaci subjekt vystupujúci ako údajný správca vlastníka.

Poukázal ďalej na to, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s tvrdenými zásadnými skutočnosťami z hľadiska posudzovania existencie ospravedliteľného omylu na strane žalobcu a posudzovania obvyklej alebo náležitej miery opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu požadovať. Poukázal na to, že zmluvy pripravovali zo strany žalobcu dve osoby s právnickým vzdelaním, pričom JUDr. F. ako zástupca nadriadeného orgánu žalobcu podľa svojho vyjadrenia ani nenahliadol do pozemkovej knihy, ani nepovažoval za potrebné sa zaoberať poverením, či splnomocnením vzhľadom na to, že Š.V. S. mu nebol neznámou osobou, vyhodnotil ho ako dôveryhodnú osobu a preto nemal žiadne pochybnosti. Túto skutočnosť možno považovať za konanie bez akejkoľvek miery opatrnosti. Namietal aj záver súdu prvého stupňa o tom, že tento prihliadol na list Ministerstva kultúry SR zo dňa X.XX.XXXX pri ktorom sa vychádzalo z predpokladu, že Rímskokatolícky biskupský úrad je vlastníkom nehnuteľnosti. Takýto záver podľa žalovaného z tohto listu nevyplýva. Z formulácie tohto listu vyplýva, že Ministerstvo kultúry SSR neskúmalo vlastnícke vzťahy k nehnuteľnostiam žiadateľa, ktorý sa na neho listom obrátil, ani oprávnenosť žiadateľa konať v zastúpení vlastníka. Ministerstvo iba nenamietalo scudzenie majetku cirkvi v prospech socialistickej organizácie, v prípade ak

je Rímskokatolícky biskupský úrad vlastníkom, avšak skúmaním vlastníckych vzťahov sa nezaoberalo a ani vlastnícke právo Rímskokatolíckeho biskupského úradu neosvedčovalo.

Mal za to, že žalobca pri uzatváraní právneho úkonu vedel kto je vlastníkom nehnuteľností a neurobil žiaden úkon, aby si overil, či Rímskokatolícky biskupský úrad, teda subjekt odlišný od evidovaného vlastníka je oprávnený v mene vlastníka uzatvoriť kúpnu zmluvu. Žalobca nepožiadaval o predloženie písomného splnomocnenia, ani sa neobrátil na vlastníka, ani nepožiadaval Ministerstvo kultúry o oznámenie, v akom vzťahu je k vlastníkovi subjekt, s ktorým mieni zmluvu uzatvárať. Namietal hodnotenie svedeckej výpovede Š. S. súdom prvého stupňa, pričom sa nevyporiadal so skutočnosťami spochybňujúcimi pravdivosť výpovedí svedkov JUDr. F. a JUDr. E.. Títo svedkovia zastávali významné funkcie a reprezentovali totalitnú moc. Žalovaný je presvedčený, že zo strany totalitných funkcionárov nemožno očakávať priznanie nátlaku na cirkevného hodnostára k podpísaniu kúpnej zmluvy, o ktorej vedeli, že je neplatná, keď v čase jej uzatvárania nič nenasvedčovalo zmene socialistického usporiadania, ktoré reprezentovali. Mohlo by sa konštatovať, že JUDr. F. C. E.. E. nepredpokladali, že sa niekedy v budúcnosti bude skúmať bezprávne nadobudnutie nehnuteľností. Žalovaný je presvedčený, že všetky svedecké výpovede navzájom sa negujúce sú spochybiteľné v historickom kontexte a z uvedeného dôvodu pochybil súd prvého stupňa, ktorý na jednej strane priznal ich vzájomnú rozpornosť, avšak na druhej strane neuveril R. S., pričom tento svoj postup v kontexte vyššie uvedeného dostatočne a presvedčivo neodôvodnil. V konečnom dôsledku má za to, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s rozsudkom Okresného súdu Bratislava sp. zn. 18C/149/96 zo dňa 8.10.2001, ktorý je súčasťou spisu, v ktorom je ustálené, že žalobca zanedbal právnu povinnosť, ktorá je mu určená v ust. § 43 Občianskeho zákonníka, pretože svojím aktívnym konaním spôsobil neplatnosť kúpnej zmluvy, preto nemôže byť ani dobromyseľný v držbe.

Žalovaný v závere zhodnotil právny stav tak, žalobcovi bol pri príprave kúpnej zmluvy jasný právny stav nehnuteľností. Pokiaľ žalobca rokoval a uzatváral kúpnu zmluvu s odlišným subjektom bez akéhokoľvek splnomocnenia, či poverenia, ide o jeho nedbalý prístup a konanie, ktoré nemožno zaradiť do kategórie ospravedlniteľného omylu. Hrubá nedôslednosť žalobcu nemôže byť na ťarchu a ujmu žalovanému. V tomto konaní nebolo preukázané, aby akýkoľvek štátny orgán potvrdzoval, že Rímskokatolícky biskupský úrad je subjektom oprávneným konať za vlastníka, resp. uzatvoriť zmluvu. Overenie si tejto, vôbec pre platnosť právneho úkonu kľúčovej okolnosti spočívalo na žalobcovi ako kupujúcom, ktorý navyše kúpnu zmluvu pripravoval. Schvaľovacie orgány nemali povinnosť kontrolovať náležitosti účastníkov konania, napokon zástupca schvaľovacieho orgánu svedok JUDr. F. potvrdil, že za tieto náležitosti zodpovedal žalobca a on do pozemnoknižnej vložky ani len nenahliadol. Ďalej v konaní nebola preukázaná žiadna aktivita žalobcu v tomto smere. Žiadosť o predloženie poverenia od subjektu, o ktorom preukázateľne vedel, že nie je vlastníkom predmetu kúpy a navyše v situácii ak tvrdí, že sa nevyznal v cirkevnej hierarchii, alebo žiadosť Ministerstva kultúry SSR o potvrdenie oprávnenosti konať za vlastníka, by bola konaním s obvyklou starostlivosťou. Po tomto vyhodnotení by inak nebolo možné vec uzavrieť tak, že ide o neexistenciu dobromyseľnosti držby na strane žalobcu. Na základe uvedeného navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobu zamietnuť.

Žalobca navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v dovolacom konaní v predmetnej veci, v ktorom už vyhodnotil doterajší stav konania a dôkaznú situáciu, zrušil predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach a následne bolo zrušené aj rozhodnutie okresného súdu, pričom bolo zopakované právne stanovisko Najvyššieho súdu. Týmto bol pre okresný súd daný záväzný právny názor vyšších súdov. Má za to, že okresný súd sa v danom prípade riadil už iba pokynmi nadriadených súdov. Tvrdil, že v čase uzatvárania zmluvy za Rímskokatolícku cirkev v Košiciach vystupoval kapitulný vikár, pričom z úradnej korešpondencie jednoznačne vyplýva, že menovaný mal záujem za cirkev uzavrieť zmluvu a vystupoval autonómne ako kompetentný predstaviteľ cirkvi. Vadu v zmluve nepovažoval za jednoznačnú, pretože vo svojom záhlaví v prvom článku obsahuje aj správny, aj nesprávny názov kompetentnej cirkevnej zložky. Práve pre komplikované posúdenie trvalo predošlému súdu roky, kým posúdil túto vadu a vyvodil z nej neplatnosť zmluvy. Má za tože na strane žalobcu sa jedná o typický prípad vydržania vlastníckeho práva so splnením nadobúdacieho titulu a 19 ročnej dobromyseľnej držby.

Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia pojednávania, rozsudok vyhlásil verejne v súlade s ust. § 156 ods. 1 O.s.p., pričom verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p..

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Odvolací súd k otázke označenia subjektu v kúpno-predajnej zmluve, ako aj k otázke dobromyseľnosti v celom rozsahu poukazuje na záväzné stanovisko Najvyššieho súdu SR v Bratislave sp. zn. 6Cdo/66/2010, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 6.10.2009 sp. zn. 3Co/60/2008 v spojení s opravným uznesením z 28.1.2010 sp. zn. 3Co/60/2008.

Vzhľadom k tomu, že Najvyšší súd SR vyslovil názor, že Rímskokatolícky biskupský úrad zastúpený F. Y. Š. S. vystupoval pri uzatváraní kúpnej zmluvy ako úrad vykonávajúci správu a nie ako vlastník, možno z toho vyvodiť, že žalobca bol pri vstupe do držby dobromyseľný. Za tejto situácie pri takomto právnom názore sú potom akékoľvek námietky žalovaného ohľadom nedobromyseľnosti žalobcu bezvýznamné a to pri ďalšom názore vyslovenom Najvyšším súdom SR, že žalobca nemusel pri náležitej starostlivosti a opatrnosti vedieť, že činnosť Rímskokatolíckej Metropolitnej kapituly v Košiciach je prakticky utlmená a z toho vyvodiť, že Rímskokatolícku Metropolitnú kapitolu zastupuje F. Y..

Vzhľadom na tieto závery odvolací súd považuje všetky námietky žalovaného za neopodstatnené, keďže je potrebné vychádzať zo záveru, že žalobca bol v užívaní dobromyseľný a ani pri náležitej opatrnosti nemohol zistiť s kým mal správne zmluvu uzatvárať.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal, keďže žalobca ako úspešný si vo svojom písomnom vyjadrení žiadne preukázateľné trovy neuplatnil a zástupca žalobcu nevyčísľil v súlade s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. do troch dní od vyhlásenia rozhodnutia, pričom zo spisu nevyplývalo, že by ku dňu vyhlásenia rozhodnutia účastník konania mal nejaké trovy okrem trov právneho zastúpenia, preto odvolací súd s poukazom na ust. § 151 ods. 2 O.s.p. nebol viazaný vyhláseným rozhodnutím o priznaní trov konania v neoznačenej výške.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.